

kunst@klassekampen.no

KUNST

&kritikk

HØSTER OPPMERKSOMHET: Anna Widéns «Etter skeid» alluderer til noe varmt, glemt og norrønt. **FOTO: ANU VAHTRA**

Myke innganger

KUNST

Høstutstillingen

Kunstnerens Hus, Oslo
Står til 9. oktober.

ANMELDELSE

Blek, ikke sensasjonsorientert.

Er man i det sjenerøse hjørnet, kan man kalle den årlige Høstutstillingen for en myk inngang til samtidskunsten. Selv om publikumsvinneren – som er satt sammen på bakgrunn av fri innsendelse, uten overgripende tematikk – er dømt til å bli en usammenhengende affære, utelukker selvfølgelig ikke breddeformatet severdige enkeltverk. Å elske den eller hate den – begge deler fremstår som irrelevante overdrivelser idet den sveives rutinemessig avgårde hvert år. Juryen har forsåvidt gjort en fin jobb med montering og gruppering, slik at man aner en formal og innholdsmessig kommunikasjon mellom verkene, særlig i en dveling ved fiksjon, natur, fortid og fremtid, med dagens flyktnings situasjon som et obligatorisk nedslagspunkt. Urfolk-kultur er en rød tråd, med Johild Mælands folkloristisk utsmykket telt som en slags høyborg i utstillingssalene.

Få verk er showstoppers, utstillingen er lavmælt og dempet fremfor sensasjonsorientert. Det er i så måte typisk at et materielt betinget verk som Karin Blomgrens «Gjennomgang»

har blitt tildelt debutantprisen. For her har du en myk inngang så god som noen. Den slappe portalen i leire som ikke tørker, holdt oppe av oransje spennbånd, svetter i varmen og buer mot gulvet. Protesen for selvo-pholdelse kan betrakteren selv velge å smyge seg under.

Det prekære i materialets forestående kollaps, men også en viss fetisjering og mystifisering av det, er tydelige tendenser. Anna Widéns to liggende hester er laget av sammenstiftede trefunn og har fått velfortjent oppmerksomhet. De alluderer til noe varmt, glemt og norrønt. Anne Guro Larsmons «Sympatric Speciation», tildelt Høstutstillingsprisen 2016, er en motsats: glassformer montert på kjølige metallstativer, løst basert på gynekologiske instrumenter fra filmen «Dead Ringers». Ubehag og stiv overskridelse skjener mot et sterilt design.

Gjennomgående finner vi en del gode tekstilarbeider, og Ellen Grieg utmerker seg med sitt strålende arbeid «Transformasjon» i gult nylontau. Mye av den yngre tekstilkunsten som nyter stor popularitet om dagen, har en åpenbar forløper i Grieg. Det er også et stort spenn i malerier, Therese Christensens håndmalte maleri rommer skriblende ord, gir ekko av Cy Twomblys luftighet og utforsker maleriets fortsatte relevans.

Disse arbeidene inngår som velgjorte og konsentrerte energiladninger i et større spraglet og uvedkommende landskap, om enn velmenende.

Line Ulekleiv

kunst@klassekampen.no

KUNST PÅ ONSDAG:

Klassekampen anmelder aktuelle utstillinger hver onsdag gjennom hele året. Våre anmeldere kan kontaktes på kunst@klassekampen.no

Hver måned byr vi i tillegg på essays, intervjuer og nyheter fra Kunst-Norge.

Tips til våre kunstsider kan rettes til Sara Hegna Hammer: sarah@klassekampen.no

Øivind Storm Bjerke
Professor i kunsthistorie og kunstkritiker

Tommy Olsson
Kunstner og kunstkritiker

Line Ulekleiv
Kunsthistoriker og kunstkritiker

Mens Munchmuseet beveger seg mot sen

Fysiske les

Line Ulekleiv
KUNST

«wander ponder going yonder»

Munchmuseet i bevegelse (Munchmuseet og Galleri Oslo)
Står til 2. oktober.

ANMELDELSE

En alternativ kartlegging av hovedstaden.

Å vandre i byens gatenett, langs med og på tvers av det, har lenge opptatt samtidskunstnere. Det å simpelthen bevege seg i byen, slentrende eller målrettet, kan fremstå som en motsats til monumentets eller objekts konvensjoner – en performativ strategi.

I sitt tredelte prosjekt i regi av Munchmuseet i bevegelse (se faktaboks), utforsker og kartlegger Jon Benjamin Tallerås (f. 1984) byen på alternative måter – dokumentert i skulpturer, fotografier og videoverk. Fysisk tilnærmer han seg byen som en energisk parkourutøver: langs fasader, uanstrengt hoppende fra tak til tak, på obskure, overgrodde og utilgjengelige tomter.

Byen han utforsker er Oslo. Hele hovedstadens befolkning iler nå ned til den regulerte vannkanten ved Bjørvika, Sørenga og Tjuvholmen, fortettet av prestisjebygg – ikke minst kunstmuseer under utvikling. Men Tallerås forhandler i sin kunst med byens undertrykte (og potensielt undertrykkende) strukturer. Han tilbyr pustero og ideer om frihet idet han forsøker Oslos utkanter – industritomter, skråninger og byggeplasser. Hans vandringene kan innebære både en ekspansjon av byen og en konsentrasjon av den –

UNDERSTREKER KONTEKSTEN: Fotografiene i serien «Loitering Linguistics» er hengt på sikringsgjerder.

ALLE FOTO: MUNCHMUSEET

FAKTA

Munchmuseet i bevegelse:

- Fram til åpningen av det nye Munchmuseet i 2020, arrangerer museet flere midlertidige samtidskunstprosjekter i området mellom det nåværende museet på Tøyen og det nye museet i Bjørvika.
- For tiden vises Jon Benjamin Tallerås' tredelte prosjekt «wander ponder going yonder» blant annet i Munchmuseets atrium og i et provisorisk visningsrom på Galleri Oslo.

de danner en løs struktur eller scene for både politisk og estetisk involvering.

På et nettingjerde i Munchmuseets ellers avstengte atrium finner vi et rutenett av

silketrykk som viser kartutsknitt fra Oslo. Verket er titulert «Adieu to Here No Matter Where». Dette sitatet, hentet fra den franske symbolisten Arthur Rimbaud (1854–1891), kan også leses helt bokstavelig i verket: Hver enkelt bokstav er markert i hvert sitt kart-ark, som et resultatet av Tallerås' bevegelser. Han har altså, ved hjelp av appen RunKeeper, bokstavert sitatet gjennom nesten tretti kilometers gange. En poetisk dobbeltkommunikasjon oppstår idet kartenes saklige informasjonsverdi, med synlige og kjente gatenavn, nå blir til figurer på noe annet. Sitatet er som prentet inn i gatene.

Vandringene har blitt utført i henhold til en forutbestemt oppgave, men det antydes at utfallet er av en mer mystisk